

Brølet

*Hvorfor skulle vi bekymre oss om døden? Livet har
jo så mange viktige oppgaver som må løses først.*

Konfusius

Strålekameratene ble født med et brøl, etterfulgt av en latter som runget gjennom den lange korridoren på sengepost VII. Stedet var Radiumhospitalet, og tiden var november 2007. Lyden kom fra et firemannsrom med døren åpen mot korridoren, og ble raskt dempet da en lyslugget, ung sykepleier smatt inn og dro døren igjen bak seg, stanset og betraktet karene der inne.

Scenen var et høyt, nakent rom med fire senger – to på hver side av rommet. Den ene sengen var tom. I de tre andre lå voksne menn, alle fullt påkledd oppå dynene. De hadde brettet opp venstre erme og en slange var koblet til en nål i blodåren på armen. For en tilfeldig forbipasserende kunne det se ut som om de var innom for å gi blod eller ta del i en rutineundersøkelse. I virkeligheten hadde de akkurat begynt på det som skulle bli en smertefull reise gjennom behandlingssystemet. På denne reisen fikk de kjenning med døden, og for én av dem var det siste reis.

I sengen til venstre ligger Even (45) fra Oslo. Han er blid og rolig, og har brune krøller rundt et åpent ansikt. Even er gift med Siri,

og sammen har de to unge døtre. Han er den yngste av oss, men også den som har den mest alvorlige diagnosen, munnhulekreft.

I sengen til høyre ligger Rune (60) fra Bergen henslengt. Rune er en munter og energisk bergenser med grått skjegg og kvikke øyne. Han var ikke fullt så mye på sykehuset som oss to andre, for han ble for en stor del pleiet hjemme av sin kone Elisabet.

Lengst inne i rommet, i sengen foran vinduet, ligger jeg, Haakon (56), oslogutt, frilansjournalist og forfatter av denne boken, gift med Kristin. På dette tidspunktet var jeg en røslig figur, rund i kjakene, med grått hår og tredagersskjegg. I gjengen markerte jeg meg som en sosial og snakkesalig person, og skulle vise meg som utholdende i kampen for å beholde i hvert fall noen levende lymfekjertler på halsen.

Rett før brølet slapp ut hadde vi besøk av en middelaldrende, kvinnelig sykepleier. Hun skred inn i rommet og mellom sengene, stilte seg opp foran vinduet og begynte å fortelle oss hva som var viktig å passe på når vi skulle få cellegift. Sluttpoenget var at menn alltid må bruke kondom ved samleier under en cellegiftkur, siden giften kan følge noen av sædcellene inn i kvinnens skjede og redusere fruktbarheten hennes.

Under normale omstendigheter ville ingen voksne mennesker ha syntes at et slikt tema var morsomt, men nå skjer det noe uventet. Rune kikker fort på meg – jeg ser at øynene hans glitrer. Så kjenner jeg at det begynner å boble i meg også, og jeg kikker raskt bort på Even, som himler med øynene. Snart begynner alle tre å putre av undertrykt latter. Vi greier bare så vidt å holde tilbake et hikst til sykepleieren nesten er ute av døren, men rett før hun forsvinner ut, slipper vi ut et brøl.

Lydbølgen treffer sykepleieren i ryggen og skyver henne ut i gangen. Så ruller den forbi henne og nedover korridoren, passerer kaffebordet, stolene med ukebladene og en rad med kvinner i